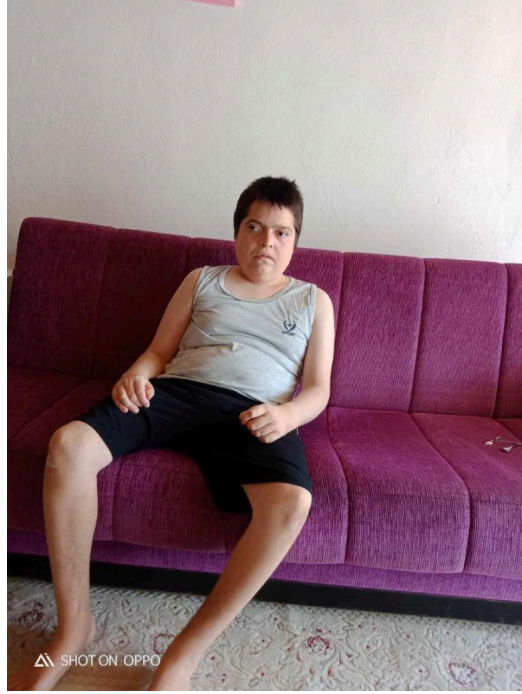

Hey Gidi Cerrahpaşa 1 Bölüm

– Sami Biber · 03 Ağustos 2024

Hey gidi Cerrahpaşa
İçmem suyundan içmem
Bir dahaki seneye
Yolcu da gelip geçmem

Yaş akar gözüm sızlar
Ne kalır gerisine
Herkesin bir derdi var
Durur içerisinde.

Hey gidi Cerrahpaşa hey... İçerimdeki dert seninle başlamıştı hatırlıyor musun?

Nereden hatırlayacaksın ki? Her gün yüzlerce dertli ile muhatapsın. Hem üzerinden bugün itibarıyla otuz iki sene geçti her ne kadar sana koşmamız üzerinden yaklaşık otuz bir sene geçmiş olsa da...

1992 Yılıydı.

Her an için beklediğim eşimin doğum sancıları bir türlü başlamıyordu. Bir acayıplik vardı ama ne? Yaptığımız hesaplamalara göre şimdiye çoktan doğurmuş olması gerekiyordu.

Sonunda eşim dayanamadı " Sami ! Bu böyle olmayacak. Şehre inip Devlet Hastanesine gidelim bir baksınlar bana. " dedi.

Oldum olası sevmem hastaneleri. Hele bir de şehir merkezine 35- 40 Km uzakta bir köyde görev yapıyorsanız, bir araba bulacaksınız da eşinizi hastaneye taşıyacaksınız da, muayene ettireceksiniz de, uzun hikaye.

-Of be hatuuun. Şehirde ne işimiz var? Sancın tutsun, bizim okulun ebe hemşiresi bile doğurtur seni. Kız her gün burada nasılsa. Şimdi gitsek bakmazlar bile. Böylece gider, böylece geri döneriz boş boş.

-Yok ya bakarlar. Bizim buradan ayrılıp Kocaeli'ye giden ebe hemşire Aysel Hanım var ya. İşte o bugün hastanedeymiş. Bizimle ilgilenir.

Okul Kocaeli Akmeşe Yatılı Bölge Okuluydu. Haliyle gideceğimiz hastane de Kocaeli Devlet Hastanesi...

Eşim öylesine ısrar etti ki sonunda "Tamam " dedim ve köy minibüsü ile Kocaeli'ye vasıl olup devlet hastanesine duhul eyledik.

Gerçekten de Aysel Hanım bizi görür görmez eşimi doğumhaneye aldı " Ben bir muayene edeyim " Diye.

Kısa bir müddet sonra Aysel Hanım bir kez daha geldi yanıma.

-Hocam ! Bugüne kadar niçin beklediniz ki? Doğum başladı. Bekleyin az sonra müjdeyi verirler.

Bir saat bekledim müjde veren yok,

İki saat bekledim, müjde veren olmadı

Üç saat bekledim müjde veren olmadı.

" Ne oluyor lannn. Benim hatun fıl mi doğuruyor? Bu ne böyle? Bu kadar saatte bir çocuğu doğurtamadılar." Diye düşünmeye başlamıştım ki bir hemşirenin kafası uzandı.

- Beyefendi ! Çocuğunuz ölü doğacak galiba.

Donup kalmıştım. Ölü bir çocuk ne demektir? Nasıl bir şeydi? Neye benzerdi? Hiç bir fikrim yoktu. Ama daha feci olan ya eşim de ölürse düşüncesiydi. Ben sormadan hemşire devam etti:

-Anne her halukarda kurtulacak.

Beynim durmuştu. Ne diyeceğimi bilemedim. Zaten hemşire de beklemedi benim ne diyeceğimi. İçeri girdi.

Bir saat daha bekledim. Sabah ezanları oku bir başka hemşirenin kafası uzandı.

- Müjde hocam ! Bir evladınız oldu.

Şaşırmıştım. Ölü doğum beklerken bir evladım daha olmuştu.

Takvim yaprakları 3 Ağustos 1992'yi gösteriyordu. Yani tam olarak 32 sene önceyi...

Müjdeyi verene yanlış hatırlamıyorsam yüz TL verdikten sonra.

- Niçin bu kadar geç oldu? Bir sorun mu yaşandı?

-Hocam ! Çocuğu önce ölü sandık. Sonra baktık canlı. Canlı olmasına canlı ama kordon boynuna dolanmış. Senin anlayacağın problemlili bir doğum oldu.

-Hımmm anladım. Çocuk kız mı erkek mi?

-Pardon hocam ! Demeyi unuttum. Erkek.

-Demiştım ben hanıma bu da erkek olacak diye.

-Bu kaçınıcıydı hocam?

-Bu üçüncü.

-Erkek çocuğa doyamadınız mı?

-Yok ondan değil. Kız - erkek farketmez benim için. Yeter ki sağlıklı olsun. Sadece hanımla iddiaya girmiştik. O kız diyordu ben erkek...

-Neyse, Allah analı- babalı büyütsün. Gözünüz aydın.

-Allah razı olsun. Çok sağolun.

" Yeter ki sağlıklı olsun " Demiştım ve onu ilk kez kucağıma aldığımda sağlıksız bir bebek olabileceği aklımın ucundan bile geçmiyordu.

Evimize getirdik yeni bebeğimizi. Sıra geldi ona ne isim koyacağımıza.

Ben " Fatih " dedim.

Eşim " Erkeklerin sonuncusu olsun, adı da Soner olsun." dedi.

Büyük oğlum Cihangir " Yusuf olsun" dedi.
Bir küçüğü oğlum Tuğrul " Yunus olsun " dedi.

Tüm isimleri küçük kağıtlara yazdım ve Tuğrul çekti kurayı. Onun dediği olmuştu: Yunus.

Sağ kulağına ezan, sol kulağına kamet okuyarak adını koydum: Yunus.

Dört ay geçti aradan. Yunus'ta bir gariplik vardı. Başını tutamıyordu.

Annesi " Sami ! Bu çocukta bir gariplik var. Boynunu tutamıyor" Diyordu, bense aslanıma toz kondurmuyordum " Bugün tutamıyorsa yarın tutar. Niçin telaş ediyorsun ki?"

On on beş gün sonra Yunus ateşli bir hastalık geçirdi. Aldık köyün sağlık ocağına götürdük. Doktorumuz çok iyi bir doktordu. Yunus'u muayene edip gerekli ilaçları verdikten sonra:

-Hocam ! Çocuğun ateşi var ya, keşke tüm derdi bu olsa. Bu çocuğun başka bir derdi var sanırım.

-Ne derdi doktor bey?

Cevap vermedi. Bir sevk kağıdı hazırladı Kocaeli Devlet hastanesine. Sevk sebebi olarak iki kelime ve bir noktalama işareti yazmıştı : DOWN SENDROMU ?

-Doktor Bey, çocuğum zihinsel engelli mi?

Down sendromunu daha önce duymuştum ama zihinsel engellilik sanıyordum. Sonra şartlar bana aşağı yukarı tüm zihinsel engellilik rahatsızlıklarını tanıttı.

- Benimki sadece şüphe hocam. İnşallah değildir.

Öfke ile eve geldim. Doktora saymadığım küfür kalmamıştı içimden.

"Allah'ın geri zekalı. Sensin ulan zihinsel engelli. Benim çocuğum aslan gibi."

Allah da biliyor ya Yunus'u asla Kocaeli Devlet Hastanesine götürmek gibi bir niyetim yoktu. Evet, okulda bir çocuk az ateşlense okulun jipine koyup kar- kış demeden götüren ben (Nöbetçi olduğum gecelerde olmuştur.) kendi öz çocuğumu köyden şehre hastaneye götürmek istemiyordum.

Eşim ısrar etti, inat etti, sonunda sevk kağıdıyla birlikte Yunus'u Kocaeli Devlet hastanesine götürdük.

Bir kaç doktor, birlikte muayene ettiler ve dediler ki:

- Bu bizi aşar hemşerim. Sen bu çocuğu en iyisi al İstanbul'a, Cerrahpaşa'ya götür.

-Allah Allah. Nesi var evladımın? Köydeki doktor Down Sendromu yazmıştı?

-Bu çocuğu Cerrahpaşa'ya götür ve eğer Down Sendromu çıkarsa Allah'a şükret.

-Down Sendromu çıkarsa Allah'a şükret mi? Ne demek şimdi bu? Daha kötü ne olabilir ki?

-Cerrahpaşa'ya git söylerler sana.

Velhasılıkelam başka çaremiz kalmamıştı. Cerrahpaşa'ya gidecek ve öğrenecektik minicik Yunus'un koskocaman derdinin ne olduğunu.

Hey gidi Cerrahpaşa hey. Seninle ne anılarımız var değil mi?

Yetmiş yaşındayım. Herkes beni lay lay lom bir adam zannediyor ya sen biliyorsun gerçeği Cerrahpaşa. Akan göz yaşlarımın gözlerimi nasıl sızlattığını sen biliyorsun. Ah bir de dilin olsa, konuşabilsen.

Anıyı burada kessem siz de beni kesersiniz sevgili okurlar. Tabii ki devam edeceğim.

Sizden istediğim, bugün doğum günü olan Yunus'um için güzel dileklerde bulunmanız... Allah şimdiden hepinizden razı olsun. FOYOĞRAF: Yunus'um. Dün çektim.

FOYOĞRAF: Yunus'um. Dün çektiğim bir fotoğrafı